

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 837

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 27 decembrie 2001

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 242 din 10 iulie 2001 referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1) lit. a), ale art. 17 alin. (1) și (2), precum și ale art. 18—22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001	2-4		
Decizia nr. 248 din 18 septembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 12/1998 privind taxele de timbru pentru activitatea notarială, aprobată și modificată prin Legea nr. 122/1998	4-6		
Decizia nr. 253 din 18 septembrie 2001 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 din Codul muncii	7-8		
Decizia nr. 254 din 18 septembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război și ale Legii nr. 49/1999 privind pensiile I.O.V.R.	8-10		
		Decizia nr. 255 din 20 septembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 504 alin. 2 și ale art. 505 alin. 2 din Codul de procedură penală	11-13
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		463. — Ordin al ministrului comunicațiilor și tehnologiei informației privind modificarea Planului național de numerotare	13-14
		1.833. — Ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței pentru aprobarea Reglementării aeronautice civile române privind stabilirea serviciilor de aeronautică civilă și a zonelor supuse serviciilor de aeronautică civilă RACR—SACZ.....	15
		ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
		Ordinul nr. 8 din 21 decembrie 2001.....	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 242**

din 10 iulie 2001

referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1) lit. a), ale art. 17 alin. (1) și (2), precum și ale art. 18—22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1) lit. a), ale art. 17 alin. (1) și (2), precum și ale art. 18—22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepții ridicate de l'Hssan K. l'Na'Imah, Akeal T. Assad, Kasem S. Maktof și Jhmal K. Dhahr în dosarele nr. 2.236/2001, 2.237/2001, 2.238/2001 și 2.239/2001 ale Judecătoriei Sectorului 6 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 192C/2001, 193C/2001 și 194C/2001 la Dosarul nr. 191C/2001, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate este identic în toate cauzele enumerate.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării. În consecință, pentru o mai bună administrare a justiției, Curtea, în temeiul art. 164 din Codul de procedură civilă și al art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, dispune conexarea dosarelor anterior menționate la Dosarul nr. 191C/2001.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întemeiate criticile privind dispozițiile art. 20 alin. (5) și ale art. 21 alin. (6), referitoare la caracterul definitiv și executoriu al hotărârii date în primă instanță. În ceea ce privește celelalte dispoziții criticate se solicită respingerea excepției. În susținerea argumentelor se invocă și Decizia Curții Constituționale nr. 176 din 29 mai 2001, în curs de publicare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin încheierile din 5 martie 2001, pronunțate în dosarele nr. 2.236/2001, 2.237/2001, 2.238/2001 și 2.239/2001, **Judecătoria Sectorului 6 București a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (1) lit. a), ale art. 17 alin. (1) și (2), precum și ale art. 18—22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România. Excepțiile au fost invocate de petenții l'Hssan K. l'Na'Imah, Akeal T. Assad, Kasem S. Maktof și Jhmal K. Dhahr în cadrul unor plângeri având ca obiect recunoașterea unei forme de protecție în baza art. 1, 2 și 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000.

În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate autorii acestora consideră dispozițiile criticate ca fiind neconstituționale, în esență, pentru că perioada prevăzută de lege pentru soluționarea cererii de către Oficiul Național pentru Refugiați și de către instanță este extrem de redusă, aceasta îngrădind „vădit drepturile și libertățile solicitantului de azil”, și contravenind astfel art. 18, 20, 24, 49 și 123 din Constituție, precum și art. 6 pct. 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, se consideră că această perioadă scurtă de soluționare a cererilor de acordare a statutului de refugiat ar contraveni în special dispozițiilor constituționale referitoare la dreptul la apărare, solicitanții de azil, personal sau prin apărătorii lor, neavând timpul necesar pentru a-și face toate apărările în legătură cu dosarul, iar instanțele fiind obligate să rezolve cererile în termenul scurt prevăzut de lege.

Judecătoria Sectorului 6 București, exprimându-și opinia, consideră excepțiile invocate ca fiind neîntemeiate, întrucât textele legale criticate nu contravin dispozițiilor constituționale încălcate.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră excepția ridicată ca fiind neîntemeiată. În legătură cu art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 se apreciază că este vorba de o eroare materială, textul invocat ca fiind neconstituțional fiind în realitate art. 13 alin. (1) lit. b). Cu privire la acest din urmă text se arată că nu încalcă nici o dispoziție constituțională, deoarece consacră dreptul solicitantului de azil de a fi asistat sau reprezentat de avocat, fiind în concordanță cu art. 24 din Constituție. Se mai arată că acest text, reglementând dreptul la interpret în mod gratuit, este chiar mai favorabil decât prevederile exprese ale art. 127 alin. (2) teza a II-a din

Constituție privind caracterul gratuit al acestui drept în procesele penale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepțiile de neconstituționalitate ridicate.

Obiectul excepțiilor de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. a), ale art. 17 alin. (1) și (2) și ale art. 18—22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 436 din 3 septembrie 2000. Textele constituționale considerate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 11 alin. (2), ale art. 16 alin. (1), art. 18, art. 20 alin. (2), ale art. 23, 24, 49 și 123. De asemenea, sunt invocate ca fiind încălcate prevederile art. 6 pct. 1 și ale art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepțiile de neconstituționalitate ridicate, Curtea constată următoarele:

I. În legătură cu dispozițiile art. 20 și 21 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, Curtea Constituțională s-a pronunțat într-o altă cauză având ca obiect aceste prevederi de lege, care au fost criticate sub aceleași aspecte și prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din acte internaționale ca și în cauzele de față. Astfel, prin Decizia nr. 176 din 29 mai 2001, nepublicată, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (5) și ale art. 21 alin. (6) (referitoare la caracterul definitiv și executoriu de drept al hotărârii pronunțate în primă instanță) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, statuând, în esență, că aceste prevederi încalcă dreptul la apărare garantat de art. 24 din Constituție. Pentru a pronunța această soluție Curtea a reținut că, întrucât „hotărârea primei instanțe este definitivă și executorie, această hotărâre urmează să fie pusă în aplicare imediat. Drept urmare, în exercitarea căii de atac a recursului (care nu este suspensiv de executare), solicitantul, nemulțumit de soluția de respingere a cererii sale de către prima instanță, nu va mai putea să beneficieze efectiv de dreptul de a se apăra în fața instanței de recurs“.

Ulterior pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 176 din 29 mai 2001 a fost adoptată Legea nr. 323 din 27 iunie 2001 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 27 iunie 2001. Prin această lege a fost abrogat art. 20 alin. (6) din ordonanță, iar art. 20 alin. (5) și art. 21 alin. (6) au fost modificate, având în prezent următorul cuprins:

— art. 20 alin. (5): „*Hotărârea instanței este definitivă și irevocabilă.*“;

— art. 21 alin. (6): „*În cazul prevăzut la alin. (5) lit. a) hotărârea instanței este definitivă și irevocabilă.*“

Curtea constată, de asemenea, că dispozițiile art. 20 alin. (6) au fost abrogate prin pct. 2 al articolului unic din Legea nr. 323/2001. Astfel, având în vedere faptul că, potrivit art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată, obiect al controlului de constituționalitate nu poate fi decât o dispoziție legală în vigoare și întrucât abrogarea a intervenit după data sesizării Curții, rezultă că, în privința dispozițiilor art. 20 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, excepțiile de neconstituționalitate urmează să fie respinse ca devenite inadmisibile.

În ceea ce privește dispozițiile art. 20 alin. (5) și ale art. 21 alin. (6), care au fost modificate prin Legea nr. 323/2001, Curtea constată că soluția legislativă inițială, prin eliminarea căii de atac a recursului, nu a fost menținută. Astfel fiind, sunt, de asemenea, aplicabile dispozițiile art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată, excepțiile de neconstituționalitate privind art. 20 alin. (5) și art. 21 alin. (6) urmând să fie respinse ca devenite inadmisibile.

II. Referitor la excepțiile de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. a), art. 17 alin. (1) și (2), art. 18, 19, art. 20 alin. (1)—(4), art. 21 alin. (1)—(5) și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, dispoziții de lege criticate, de asemenea, ca fiind neconstituționale, Curtea constată că și acestea au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate.

Prin Decizia nr. 176 din 29 mai 2001, respingând excepțiile de neconstituționalitate privind aceste dispoziții din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și internaționale ca și în prezentele dosare, Curtea Constituțională a reținut, în esență, următoarele:

Dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, care reglementează egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, pretinse a fi încălcate prin art. 13 alin. (1) lit. a) din ordonanța criticată, nu sunt aplicabile în cauză, întrucât acest text constituțional are în vedere persoane care au calitatea de cetățean român.

În legătură cu susținerea referitoare la încălcarea art. 18 alin. (1) din Constituție, care statuează cu privire la cetățenii străini și apatrizi, Curtea a observat că între drepturile refugiaților și ale persoanelor care au dobândit o formă de protecție legea română prevede: liberul acces la instanțele de judecată — art. 23 alin. (1) lit. l); dreptul de a fi asistat sau reprezentat de un avocat și de a i se asigura, în mod gratuit, un interpret pe întreaga durată a procedurii de acordare a statutului de refugiat — art. 13 alin. (1) lit. b), precum și dreptul de a nu fi expulzat sau returnat („*non-refoulement*“), cu excepțiile stabilite prin lege — art. 23 alin. (1) lit. m). Așa fiind, nu există contrariedade între textele criticate și dispoziția constituțională menționată.

Susținerile privind neconstituționalitatea normelor din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, care reglementează procedura accelerată (art. 17—20), și a celor care

reglementează procedura în cazul cererilor pentru acordarea statutului de refugiat, depuse în punctele de control pentru trecerea frontierei de stat (art. 21—22), prin raportare la art. 49 din Constituție, au fost respinse deoarece textele de lege criticate nu conțin restrângeri speciale ale exercițiului unor drepturi pentru străinii care urmează procedura de acordare a unei forme de protecție din partea statului român.

Curtea a reținut, de asemenea, că textele criticate nu conțin nici o prevedere care să contravină principiului îmfăptuirii justiției în numele legii, al independenței judecătorilor și al supunerii lor numai legii, principiu stabilit de art. 123 din Constituție, astfel că și această susținere a autorilor excepțiilor a fost înlăturată.

Prin aceeași decizie Curtea a mai statuat că, „de altfel, pentru aceleași motive, urmează a fi respinse și excepțiile

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenite inadmisibile, excepțiile de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 20 alin. (5) și (6) și ale art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, excepții ridicate de l'Hssan K. l'Na'Imah, Akeal T. Assad, Kasem S. Maktof și Jhmal K. Dhahr în dosarele nr. 2.236/2001, 2.237/2001, 2.238/2001 și 2.239/2001 ale Judecătoriei Sectorului 6 București.

2. Respinge excepțiile de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. a), ale art. 17 alin. (1) și (2), ale art. 18, 19, art. 20 alin. (1)—(4), art. 21 alin. (1)—(5) și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, excepții ridicate de aceiași autori în aceleași dosare.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 iulie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 248

din 18 septembrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 12/1998 privind taxele de timbru pentru activitatea notarială, aprobată și modificată prin Legea nr. 122/1998

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 12/1998 privind taxele de timbru pentru activitatea notarială, aprobată și modificată prin Legea nr. 122/1998, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cerbul Impex” — S.R.L. din Alexandria în Dosarul nr. 84/A/2001 al Tribunalului Teleorman — Secția civilă.

La apelul nominal a răspuns Marcel Gheorghe, prin mandatar Floarea Gheorghe, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Mandatarul părții prezente depune note scrise întocmite de Marcel Gheorghe.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției, ca fiind nefondată, deoarece apreciază că dispozițiile art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 12/1998, aprobată și modificată prin Legea nr. 122/1998, care sancționează cu nulitate actele de vânzare întocmite fără respectarea prevederilor legale, nu contravin prevederilor art. 41 din Constituție, referitoare la protecția proprietății private.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 ianuarie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 84/A/2001, **Tribunalul Teleorman — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 12/1998 privind taxele de timbru pentru activitatea notarială, aprobată și modificată prin Legea nr. 122/1998**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cerbul Impex” — S.R.L. din Alexandria într-o cauză având ca obiect nulitatea unui contract autentic de vânzare-cumpărare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 12/1998, aprobată și modificată prin Legea nr. 122/1998, încalcă art. 41 din Constituție, care garantează dreptul de proprietate, precum și unele dispoziții din Codul civil și principiile fundamentale ale dreptului civil român. Se apreciază, de asemenea, că prevederile criticate „conferă incertitudine” în raporturile juridice și comerciale și creează grave nedreptăți, întrucât „orice vânzător se poate răzgândi în privința vânzării deja efectuate și poate cere anularea actului autentic, probând cu martori faptul juridic al declarării unui alt preț decât cel real”. În sfârșit, se arată că „este de notorietate faptul că în 99% din vânzări prețurile declarate sunt mai mici decât cele reale tocmai pentru a se evita fiscalitatea împovăraătoare practică de către stat”.

Tribunalul Teleorman — Secția civilă, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens se arată că art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 12/1998, aprobată și modificată prin Legea nr. 122/1998, nu încalcă dreptul de proprietate al autorului excepției, „deoarece art. 41 din Constituție ocrotește dreptul de proprietate dobândit în conținutul și în limitele stabilite prin lege”, iar „libertatea de voință în materie contractuală trebuie să se circumscrie normelor juridice imperative”.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este nefondată, textul criticat fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale ale art. 41. Se mai consideră că art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 12/1998,

aprobată și modificată prin Legea nr. 122/1998, instituie o sancțiune pentru cazul în care exercitarea unor drepturi și libertăți nu se face cu bună-credință, astfel cum prevede art. 54 din Constituție.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 12/1998, aprobată și modificată prin Legea nr. 122/1998, este neîntemeiată. Astfel se arată că textul criticat nu încalcă art. 41 din Constituție, în sensul căruia [alin. (1)] conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege. Or, prin art. 6 al ordonanței se are în vedere situația în care, pe calea simulației, părțile urmăresc fraudarea legii și, într-un asemenea caz, jurisprudența și doctrina clasică au formulat principiul potrivit căruia simulația este sancționată cu nulitatea întregii operațiuni, atât a actului aparent, cât și a actului secret. În sfârșit, se mai arată că, potrivit art. 54 din Constituție, drepturile și libertățile constituționale trebuie exercitate cu bună-credință.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 12/1998 privind taxele de timbru pentru activitatea notarială, aprobată și modificată prin Legea nr. 122/1998, dispoziții al căror conținut este următorul:

„(1) Este nulă vânzarea prin care părțile se înțeleg, printr-un act secret, să plătească un preț mai mare decât cel care se declară în actul autentic.

(2) Nulitatea prevăzută la alin. (1) se extinde atât asupra actului secret, cât și asupra actului autentic.

(3) Dispozițiile alin. (1) și (2) sunt aplicabile și în cazul contractului de închiriere, având ca obiect un bun imobil, prin care părțile au convenit, printr-un act ascuns, să se plătească o chirie mai mare decât cea care se declară în actul autentic care se înregistrează la organul fiscal teritorial.

(4) Taxa de timbru plătită, după caz, la valoarea prețului sau a chiriei declarate în actul autentic nu se restituie.”

Autorul excepției susține că prin aceste dispoziții legale „care condiționează practic validitatea unei convenții de așa-zisă «declarare» în fața notarului a «prețului real»”, deși „este de notorietate faptul că în 99% din vânzări prețurile declarate sunt mai mici decât cele reale tocmai pentru a se evita fiscalitatea împovăraătoare practică de către stat”, „se încalcă art. 41 din Constituție referitor la protecția proprietății private, care este garantată”, precum și

„art. 948 din Codul civil care enumeră condițiile esențiale pentru validitatea unei convenții, art. 969 din Codul civil, art. 1295 din Codul civil etc., practic încalcă principiile fundamentale ale dreptului civil român“.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională constată că aceasta este neîntemeiată și, în consecință, urmează să fie respinsă.

Dispozițiile art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 12/1998, aprobată și modificată prin Legea nr. 122/1998, criticate ca fiind neconstituționale, sancționează cu nulitate vânzarea sau închirierea unui bun imobil în situația în care prin actul autentic părțile urmăresc eludarea dispozițiilor legale, în sensul că, printr-un act ascuns, se înțeleg să plătească un preț mai mare sau o chirie mai mare decât cea prevăzută în actul autentic. Potrivit aceluiași articol de lege nulitatea se extinde atât asupra actului ascuns, cât și asupra actului autentic, iar taxa de timbru plătită, după caz, la valoarea prețului sau a chiriei declarate în actul autentic nu se restituie. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate aceste dispoziții încalcă prevederile art. 41 din Constituție „referitor la protecția proprietății private, care este garantată“. Curtea observă că într-adevăr, potrivit acestor prevederi constituționale, dreptul de proprietate este ocrotit indiferent de titular, dar această ocrotire îl privește doar pe acel „titular“ care a dobândit dreptul cu respectarea condițiilor legale. Or, în ipoteza vizată de textul de lege criticat, părțile urmăresc eludarea dispozițiilor legale, astfel încât art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 12/1998 nu numai că nu încalcă prevederile constituționale invocate, dar este în deplină concordanță cu alin. (1) al art. 41 din Constituție, potrivit căruia conținutul și limitele dreptului de proprietate se stabilesc prin lege, precum și cu art. 54 din Constituție, în conformitate cu care drepturile și libertățile constituționale trebuie să se exercite cu bună-credință. Așa fiind, Curtea nu poate reține această critică de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 12/1998 privind taxele de timbru pentru activitatea notarială, aprobată și modificată prin Legea nr. 122/1998, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cerbul Impex“ — S.R.L. din Alexandria în Dosarul nr. 84/A/2001 al Tribunalului Teleorman — Secția civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 septembrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

O altă critică de neconstituționalitate constă în susținerea potrivit căreia art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 12/1998 „încalcă art. 948 din Codul civil care enumeră condițiile esențiale pentru validitatea unei convenții, art. 969 din Codul civil, art. 1295 din Codul civil etc.“, precum și „principiile fundamentale ale dreptului civil român“.

Această critică trebuie înlăturată deoarece, în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, în exercitarea controlului de constituționalitate a unei prevederi legale Curtea este competentă să se pronunțe „numai asupra înțelesului său contrar Constituției“, iar nu asupra conformității unor acte normative între ele, coordonarea legislației în vigoare fiind de competența autorității legiuitoare. În același sens s-a mai pronunțat Curtea Constituțională, de exemplu prin Decizia nr. 38 din 5 aprilie 1995, definitivă prin nerecurare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 24 noiembrie 1995, și prin Decizia nr. 72 din 11 mai 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 6 iulie 1999.

În temeiul aceluiași dispoziții din Legea nr. 47/1992 urmează a fi respinse și susținerile potrivit cărora art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 12/1998 creează incertitudine în raporturile juridice și produce grave nedreptăți, întrucât „orice vânzător se poate răzgândi în privința vânzării deja efectuate și poate cere anularea actului autentic, probând cu martori faptul juridic al declarării unui alt preț decât cel real“, precum și cele conform cărora „este de notorietate faptul că în 99% din vânzări prețurile declarate sunt mai mici decât cele reale tocmai pentru a se evita fiscalitatea împovărătoare practică de către stat“. Aceste susțineri reprezintă considerații personale ale autorului excepției, care, așa cum s-a arătat, exced competenței Curții Constituționale.

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 253

din 18 septembrie 2001

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 din Codul muncii

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 din Codul muncii, excepție ridicată de Leon Constantin în Dosarul nr. 1.838/2001 al Judecătoriei Bacău.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că dispozițiile legale criticate, fiind preconstituționale, nu mai pot fi considerate în vigoare, în sensul art. 150 din Constituție, deoarece contravin prevederilor constituționale ale art. 38 relative la dreptul la muncă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 martie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 1.838/2001, **Judecătoria Bacău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 din Codul muncii.** Excepția a fost ridicată de Leon Constantin într-un litigiu de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 69 din Codul muncii sunt contrare prevederilor art. 38 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „[...] Alegerea profesiei și alegerea locului de muncă sunt libere“. În acest sens se arată că, în temeiul dispozițiilor legale criticate, un salariat „ar putea fi transferat chiar și fără consimțământul său expres sau tacit“.

Judecătoria Bacău, exprimându-și opinia, consideră că excepția ridicată este întemeiată, deoarece teza a doua a art. 69 din Codul muncii prevede necesitatea acordului salariatului care urmează să fie transferat în interesul serviciului numai „la o serie restrânsă de situații, iar pentru restul situațiilor care nu sunt temeinic justificate, nu mai este obligatoriu consimțământul celui ce urmează a fi transferat. Astfel această frază a doua vine în contradicție cu prevederile art. 38 alin. (1) — fraza a doua — din Constituția României“.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale

Parlamentului și Guvernului, pentru a formula punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că „excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 69 din Codul muncii, în raport cu prevederile art. 38 alin. (1) din Constituție, este întemeiată“. În acest sens se arată că „efectuarea oricărui transfer în interesul serviciului, implicând, cu necesitate, schimbarea patronului (unității) cu care s-a încheiat contractul individual de muncă, impune și acordul salariatului, deoarece, în caz contrar, se încalcă art. 38 alin. (1) din Constituție“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 69 din Codul muncii, care au următorul conținut: „*Persoana încadrată în muncă poate fi transferată în interesul serviciului, de regulă într-o altă unitate din aceeași ramură, în vederea bunei funcționări a acesteia, ori la cerere, în condițiile legii. Transferul în interesul serviciului nu poate avea loc în cazul în care persoana care urmează a fi transferată nu este de acord pentru motive de sănătate, dovedite cu certificat medical, precum și în alte situații temeinic justificate. Hotărârea asupra temeiniciei motivelor este de competența organului ierarhic superior.*“

Autorul excepției consideră că acest text de lege, permițând transferarea unui salariat de la o unitate (loc de muncă) la alta, chiar și fără acordul său, încalcă prevederile art. 38 alin. (1) din Constituție. Din motivarea excepției rezultă însă că, în opinia autorului, textul de lege criticat încalcă doar prevederile constituționale ale tezei a doua a alin. (1) al art. 38, referitoare la libertatea alegerii profesiei și a locului de muncă.

Examinând dispozițiile art. 69 din Codul muncii, Curtea reține că acestea reglementează transferul în interesul serviciului care, de regulă, este obligatoriu pentru persoana încadrată. De asemenea, Curtea constată că efectuarea transferului în interesul serviciului, implicând cu necesitate schimbarea unității cu care s-a încheiat contractul individual de muncă, doar din voința unilaterală a angajatorului,

încalcă principiul consacrat de prevederile art. 38 alin. (1) din Constituție, potrivit căroră: „*Dreptul la muncă nu poate fi îngrădit. Alegerea profesiei și alegerea locului de muncă sunt libere.*”

În același timp, în aprecierea constituționalității dispozițiilor legale criticate, Curtea are în vedere și prevederile constituționale ale art. 49, potrivit căroră exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă aceasta se impune pentru motivele expres și limitativ prevăzute la alin. (2) al art. 49 din

Constituție. Or, în speță nu există nici unul dintre aceste motive pentru a justifica restrângerea libertății salariatului în alegerea profesiei și a locului de muncă.

În consecință, dispozițiile art. 69 din Codul muncii (Legea nr. 10/1972), dispoziții legale preconstituționale, fiind contrare art. 38 alin. (1) din Constituție, nu mai sunt în vigoare în temeiul prevederilor constituționale ale art. 150 alin. (1), potrivit căroră „*Legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare, în măsura în care nu contravin prezentei Constituții*”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Leon Constantin în Dosarul nr. 1.838/2001 al Judecătorei Bacău și constată că, în măsura în care prevederea legală se interpretează în sensul că transferul în interesul serviciului s-ar putea efectua fără acordul persoanei încadrate, dispozițiile art. 69 din Codul muncii nu mai sunt în vigoare potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 septembrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 254

din 18 septembrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război și ale Legii nr. 49/1999 privind pensiile I.O.V.R.

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor

de război și ale Legii nr. 49/1999 privind pensiile I.O.V.R., excepție ridicată de Dumitru Burdubuş în Dosarul nr. 184/A/2001 al Curții de Apel Craiova — Secția de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, arătând că soluționarea cauzei nu depinde de dispozițiile Legii nr. 49/1999, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 44/1994, se consideră că aceasta este neîntemeiată, deoarece acest act normativ nu prevede nici o diferențiere a drepturilor

acordate veteranilor de război în raport cu gradele militare deținute.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 februarie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 184/A/2001, **Curtea de Apel Craiova — Secția de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război și ale Legii nr. 49/1999 privind pensiile I.O.V.R.** Excepția a fost ridicată de Dumitru Burdubuş într-o cauză de contencios administrativ în contradictoriu cu Ministerul Apărării Naționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că Legea nr. 44/1994 și Legea nr. 49/1999 contravin Constituției, deoarece nu prevăd acordarea drepturilor reparatorii tuturor participanților la război, care fac parte din categoria veteranilor de război, ci instituie tratament juridic diferit în funcție de gradele militare avute în timpul participării la război.

Curtea de Apel Craiova — Secția de contencios administrativ, exprimându-și opinia, consideră că „soluționarea cauzei depinde de modul de rezolvare a excepției ridicate“, iar în ceea ce privește conținutul excepției apreciază că „Legea nr. 49/1999 este constituțională, că nu încalcă principiul consacrat în Constituția României privind egalitatea în drepturi a tuturor cetățenilor. Aceasta întrucât egalitatea în drepturi presupune ca persoanele aflate în aceeași situație să beneficieze de același tratament juridic“.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că prin dispozițiile Legii nr. 44/1994 nu este încălcat principiul egalității în drepturi a cetățenilor, prevăzut la art. 16 din Constituție, întrucât veteranii de război decorați cu ordine sau cu medalii se află într-o situație diferită față de ceilalți veterani de război, ceea ce justifică și acordarea unor drepturi diferențiate. Se mai arată că Legea nr. 49/1999 diferențiază în privința cuantumului pensiei acordate în raport cu gradele de invaliditate, iar nu cu gradele militare sau cu decorațiile primite.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile Legii nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 7 iulie 1994, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 215/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 25 noiembrie 2000, și ale Legii nr. 49/1999 privind pensiile I.O.V.R., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 1 aprilie 1999.

Autorul excepției susține că aceste legi sunt neconstituționale, în ansamblul lor, deoarece dispozițiile lor disting între gradele militare în ceea ce privește acordarea drepturilor reparatorii, astfel că acestea nu sunt acordate în mod egal tuturor participanților la război. Deși autorul excepției nu precizează în mod explicit, totuși din motivarea cererii sale rezultă că a avut în vedere contrarietatea dispozițiilor celor două legi criticate cu prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție.

Examinând excepția, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 13 și 13¹ din Legea nr. 44/1994, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 215/2000, se acordă anumite drepturi suplimentare veteranilor de război care au primit decorații sau medalii, astfel:

— Art. 13: „*Veteranii de război, cărora le-au fost acordate ordine și medalii pentru fapte de arme săvârșite pe câmpul de luptă, beneficiază de următoarele drepturi, dacă nu le-au primit, în conformitate cu Legea nr. 18/1991 sau sub orice altă formă, de la data decorării și până la data intrării în vigoare a prezentei legi și dovedesc cu acte legale aceste împrejurări de fapt:*

a) *cei decorați cu Ordinul «Mihai Viteazul» sau Ordinul «Virtutea Aeronautică» cu spade, clasa cavaler:*

— *împroprietărirea cu un lot de 5 ha teren agricol, din rezerva creată conform Legii nr. 18/1991 în localitatea de domiciliu sau cu un loc de casă de 500 m² în municipiul, orașul sau comuna în care domiciliază decoratul;*

— *o rentă lunară, echivalentă soldei de grad a unui sublocotenent;*

b) *cei decorați cu Ordinul «Steaua României» cu spade și panglică de «Virtute Militară» sau Ordinul «Steaua României»*

cu spade, Ordinul «Virtutea Aeronautică» cu spade, Ordinul «Coroana României» cu spade și panglică de «Virtute Militară» sau Ordinul «Coroana României» cu spade, Ordinul «Crucea Regina Maria», Medalia «Virtutea Maritimă», Medalia «Serviciul Credincios» cu spade, Medalia «Bărbăție și Credință» cu spade, Crucea «Serviciul Credincios» cu spade și Crucea «Meritul Sanitar»:

— *împroprietărirea cu 500 m² pentru un loc de casă în municipiul, orașul sau comuna în care domiciliază sau, dacă acest lucru nu este posibil, cu 1 ha teren arabil;*

c) *cei decorați cu Medalia «Virtutea Militară de Război»:*

— *împroprietărirea cu 500 m² pentru loc de casă în municipiul, orașul ori comuna în care domiciliază sau, dacă acest lucru nu este posibil, cu 1 ha teren arabil.*

Cei decorați cu ordinele sau medaliile prevăzute la lit. b) și c) beneficiază de o rentă lunară echivalentă cu 75% din solda de grad a unui sublocotenent.

Veteranii de război care, din cauza deficitului de teren în localitățile unde domiciliază, nu au putut fi împroprietăriți conform legii vor putea fi împroprietăriți cu aceleași suprafețe în alte localități decât cea de domiciliu.“;

— Art. 13¹: „*Veteranii de război care nu sunt decorați cu ordine, medalii sau cruci de război prevăzute la art. 13 alin. 1 lit. a) și b), dar cărora le-a fost conferită medalia «Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial, 1941—1945» beneficiază de o rentă lunară echivalentă cu 25% din solda de grad a unui sublocotenent.“*

În opinia autorului excepției dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări*“, întrucât nu acordă aceleași drepturi tuturor veteranilor de război.

Analizând textele de lege criticate, Curtea constată că acestea nu prevăd nici o diferențiere în privința drepturilor acordate veteranilor de război în raport cu gradele militare

pe care aceștia le-au avut. Singurele referiri la un grad militar (cel de sublocotenent) sunt făcute pentru precizarea soldei de grad în raport cu care se stabilește renta lunară ce se acordă unor categorii de veterani de război.

Într-adevăr, pentru veteranii de război cărora le-au fost acordate ordine și medalii textele de lege criticate prevăd beneficiul unor drepturi suplimentare, diferențiate și acestea în raport cu natura ordinelor și a medaliilor primite. Este evident însă că veteranii de război decorați cu ordine și medalii se află, în mod obiectiv, într-o situație diferită de celelalte categorii de veterani de război, nu numai datorită faptului că le-au fost acordate ordine sau medalii, ci, în primul rând, datorită împrejurărilor, a faptelor săvârșite pe câmpul de luptă, pentru care li s-au acordat acele ordine sau medalii.

Potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale principiul egalității în drepturi, fără privilegii și fără discriminări, impune tratament juridic egal pentru cetățenii aflați în situații identice, iar situațiile obiectiv diferite nu numai că justifică, ci chiar presupun instituirea tratamentului juridic diferit. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 44/1994 este neîntemeiată și urmează să fie respinsă.

În ceea ce privește neconstituționalitatea Legii nr. 49/1999 privind pensiile I.O.V.R., Curtea constată că aceasta reglementează „*Pensiile I.O.V.R. care se acordă invalizilor și accidentaților de război, urmașilor celor morți sau dispăruți în război, precum și urmașilor foștilor pensionari invalizi și accidentați de război*“, dar nu face nici o distincție în raport cu gradele militare sau cu decorațiile titularilor de drepturi. În aceste condiții soluționarea cauzei în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate nu depinde de dispozițiile acestei legi, astfel că excepția, sub acest aspect, urmează să fie respinsă ca fiind inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război, excepție ridicată de Dumitru Burdubuş în Dosarul nr. 184/A/2001 al Curții de Apel Craiova — Secția de contencios administrativ.

2. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 49/1999 privind pensiile I.O.V.R., excepție ridicată în același dosar de același autor.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 septembrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 255

din 20 septembrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 504 alin. 2 și ale art. 505 alin. 2 din Codul de procedură penală

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Cristina Radu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 504 alin. 2 și ale art. 505 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Alexandru Pantea în Dosarul nr. 753/2001 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neînte-meiată, invocând în acest sens practica în materie a Curții Constituționale (Decizia nr. 45 din 10 martie 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 504 alin. 1 din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 18 mai 1998, precum și Decizia nr. 172 din 23 mai 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 505 alin. 2 teza a doua din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 16 august 2001).

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 aprilie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 753/2001, **Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 504 alin. 2 și ale art. 505 alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Alexandru Pantea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține în ședința publică de judecată că art. 504 alin. 2 din Codul de procedură penală vine în contradicție cu prevederile art. 48 alin. (3) din Constituție și cu cele ale art. 5 pct. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece limitează dreptul la repararea prejudiciului cauzat printr-o arestare preventivă, prin condiția ca persoana să fi fost scoasă de sub urmărire penală sau achitată, pe motiv că nu a săvârșit fapta imputată ori că aceasta nu există. De asemenea, consideră

ca fiind neconstituționale și dispozițiile art. 505 alin. 2 din Codul de procedură penală, deoarece limitează termenul de introducere a acțiunii la un an.

Tribunalul Timiș — Secția civilă, exprimându-și opinia, arată că asupra neconstituționalității dispozițiilor art. 504 alin. 1 din Codul de procedură penală Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 45 din 10 martie 1998, excepția fiind admisă. Având în vedere modul în care a fost soluționată excepția de neconstituționalitate a alin. 1 al art. 504 din Codul de procedură penală, instanța de judecată apreciază că se impune a se analiza și constituționalitatea alin. 2 al acestui text, ele fiind în strânsă legătură. Se mai arată că, întrucât în cauză a fost ridicată excepția tardivității acțiunii, „în situația în care se va da o astfel de interpretare și dispozițiilor art. 504 alin. 2 și 505 alin. 2 din Codul de procedură penală [...], se impune prorogarea discutării excepției de tardivitate până când Curtea Constituțională se va pronunța în mod definitiv asupra excepției de neconstituționalitate“.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, consideră că dispozițiile art. 504 alin. 2 și ale art. 505 alin. 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale atât în temeiul art. 48 alin. (3) din Constituție, cât și în temeiul dispozițiilor art. 3 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 45/1998, dispozițiile art. 504 alin. 1 din Codul de procedură penală sunt constituționale numai în măsura în care nu limitează la ipotezele prevăzute în text cazurile în care statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare săvârșite în procesele penale, potrivit art. 48 alin. (3) din Constituție. Față de această decizie a Curții Constituționale Guvernul apreciază că și dispozițiile art. 504 alin. 2 sunt constituționale numai în măsura arătată în decizia menționată. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 505 alin. 2 din Codul de procedură penală, Guvernul opinează că aceste dispoziții nu contravin prevederilor Constituției, întrucât orice drept reclamat de o persoană interesată, inclusiv dreptul instituit prin acest text, poate fi dobândit numai dacă persoana în cauză respectă termenele prevăzute de lege.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților și punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 504 alin. 2 și ale art. 505 alin. 2 din Codul de procedură penală. Aceste dispoziții au următorul conținut:

— art. 504 alin. 2: *„Are dreptul la repararea pagubei și persoana împotriva căreia s-a luat o măsură preventivă, iar ulterior, pentru motivele arătate în alineatul precedent, a fost scoasă de sub urmărire sau a fost achitată.”;*

— art. 505 alin. 2: *„Acțiunea poate fi pornită în termen de un an de la rămânerea definitivă a hotărârii de achitare sau de la data ordonanței de scoatere de sub urmărire.”*

Autorul excepției arată că aceste dispoziții sunt contrare prevederilor art. 48 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora *„Statul răspunde patrimonial, potrivit legii, pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare săvârșite în procesele penale”*.

De asemenea, se consideră că aceleași dispoziții legale încalcă și prevederile art. 5 pct. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora *„Orice persoană care este victima unei arestări sau unei dețineri în condiții contrare dispozițiilor acestui articol are dreptul la reparații”*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin dispozițiile art. 504—507 din Codul de procedură penală au fost reglementate, în conformitate cu prevederile art. 48 alin. (3) din Constituție și cu cele ale art. 5 pct. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, modul de reparare a pagubelor produse prin erori judiciare săvârșite în procesele penale. Însă în situația în care o persoană pretinde că este victima unui abuz comis de un procuror modalitatea de reparare o reprezintă plângerea adresată Ministerului Public. Condițiile reparării pagubei sunt cele prevăzute de lege, urmând ca în cazul constatării unui abuz statul să exercite acțiunea în regres prevăzută în art. 507 din Codul de procedură penală. Sub acest aspect, dispozițiile art. 504 alin. 1 din Codul de procedură penală nu pot fi considerate ca fiind neconstituționale.

De altfel, asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 504 alin. 1 din Codul de procedură penală Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 45 din 10 martie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 18 mai 1998. În acea cauză Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 504 alin. 1 din Codul de

procedură penală sunt constituționale numai în măsura în care nu limitează la ipotezele prevăzute în text cazurile în care statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare săvârșite în procesele penale.

Prin urmare, Curtea Constituțională a statuat că, în conformitate cu prevederile art. 48 alin. (3) din Constituție (și, în mod corespunzător, conform prevederilor art. 5 pct. 5 din convenție), au dreptul la repararea de către stat a pagubei nu numai persoana condamnată definitiv cu privire la care s-a stabilit prin hotărâre definitivă că nu a săvârșit fapta imputată ori că acea faptă nu există, ci și persoana care, în urma rejudecării cauzei, a fost achitată pentru oricare dintre motivele prevăzute în Codul de procedură penală.

Dispozițiile art. 504 alin. 1 din Codul de procedură penală au fost considerate ca fiind parțial neconstituționale numai sub raportul sferei lor de aplicare (temeiurile achitării), nu și sub acela al condițiilor reparării pagubelor pricinuite prin erori judiciare în procesele penale.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 504 alin. 2 din Codul de procedură penală, Curtea constată că acestea nu au mai fost supuse controlului de constituționalitate, dar din aceleași rațiuni care au motivat Decizia nr. 45 din 10 martie 1998 excepția urmează să fie admisă în parte, cu precizarea că textul este neconstituțional în măsura în care este înțeles — contrar prevederilor art. 48 alin. (3) din Constituție — că nu are dreptul la repararea pagubei persoana împotriva căreia s-a luat o măsură preventivă, iar ulterior a fost scoasă de sub urmărire sau a fost achitată în temeiul oricăruia dintre cazurile de achitare prevăzute de Codul de procedură penală.

Asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 505 alin. 2 din Codul de procedură penală Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, statuând că aceste dispoziții sunt constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 107 din 1 iulie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 354 din 27 iulie 1999, Curtea a statuat că nici normele constituționale, nici cele din tratatele internaționale la care România este parte nu prevăd imprescriptibilitatea dreptului persoanelor prejudiciate prin măsuri ilegale de deținere de a porni acțiune în repararea pagubei și nici un termen limită în care acest drept poate fi exercitat. Art. 48 alin. (3) din Constituție, prin expresia *„potrivit legii”*, lasă la opțiunea legiuitorului stabilirea condițiilor procedurale în care dreptul la reparații poate fi exercitat. Termenul de un an, prevăzut în art. 505 alin. 2 din Codul de procedură penală, este un termen de prescripție a dreptului la acțiune rezonabil, care asigură condițiile optime celui prejudiciat pentru a exercita acțiune în justiție în scopul obținerii reparațiilor legale.

În același sens s-a pronunțat Curtea și prin Decizia nr. 172 din 23 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 16 august 2001.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Admite, în parte, excepția de neconstituționalitate ridicată de Alexandru Pantea în Dosarul nr. 753/C/2001 al Tribunalului Timiș — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 504 alin. 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale numai în măsura în care nu limitează la ipotezele prevăzute în alin. 1 al aceluiași articol dreptul la repararea pagubei al persoanei împotriva căreia s-a luat o măsură preventivă, iar ulterior a fost scoasă de sub urmărire sau a fost achitată.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate cu privire la celelalte dispoziții ale art. 504 alin. 2 din Codul de procedură penală, precum și excepția de neconstituționalitate privind art. 505 alin. 2 din Codul de procedură penală, ridicate de același autor în același dosar.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 septembrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Cristina Radu

Întrucât magistratul-asistent Cristina Radu se află în imposibilitate de a semna deoarece a fost numită în funcția de procuror, în locul său semnează, în temeiul art. 261 din Codul de procedură civilă,

magistrat-asistent-șef,
Claudia Miu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL COMUNICAȚIILOR ȘI TEHNOLOGIEI INFORMAȚIEI

ORDIN

privind modificarea Planului național de numerotare

Ministrul comunicațiilor și tehnologiei informației,

având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 20/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației,

având în vedere prevederile art. 5 și 41 din Legea telecomunicațiilor nr. 74/1996,
emite prezentul ordin.

Art. 1. — Prezentul ordin reglementează principiile de elaborare și măsurile de implementare a noului plan național de numerotare pentru serviciile de telefonie.

Art. 2. — Noul plan național de numerotare va asigura:

- a) dezvoltarea serviciilor de telecomunicații în acord cu cele mai recente tendințe tehnologice și de piață;
- b) posibilitatea selecției și preselecției transportatorului;
- c) implementarea numerelor de urgență și a numerelor scurte, armonizate la nivel european;
- d) portabilitatea numărului;

e) rutarea corespunzătoare a traficului pentru numerația comună europeană.

Art. 3. — (1) La intrarea în vigoare a noului plan național de numerotare formatul actual de 8 cifre al numărului național semnificativ, de tipul ABPQMCDU, se modifică și va avea 9 cifre, de tipul ZABPQMCDU.

(2) Planul național de numerotare va avea, pe o perioadă tranzitorie care nu poate depăși 5 ani, caracter de plan deschis, ulterior urmând să devină plan închis.

Art. 4. — Semnificația cifrei Z, introdusă prin noul plan național de numerotare în fața numerelor actuale, va fi:

a) Z=2, corespunzător numerelor geografice din structura actuală pentru furnizorii de servicii de telefonie fixă;

b) Z=3, corespunzător numerelor geografice sau nongeografice pentru furnizorii de servicii de telefonie fixă (forma detaliată a acestui segment de numerotație urmând să fie stabilită ulterior, după consultarea furnizorilor);

c) Z=4, 5 sau 6, corespunzător numerelor rezervate a căror destinație va fi stabilită ulterior de autoritatea de reglementare;

d) Z=7, corespunzător numerelor nongeografice pentru furnizorii de servicii de telefonie mobilă;

e) Z=8, corespunzător numerelor nongeografice pentru servicii la nivel național (cum ar fi serviciile freephone 8000 etc.);

f) Z=9, corespunzător numerelor nongeografice pentru servicii la nivel național (cum ar fi serviciile cu valoare adăugată etc.).

Art. 5. — (1) Numerele nongeografice alocate furnizorilor existenți de servicii de telefonie mobilă se vor încadra în următoarele segmente de numerotație:

a) 76B.PXX.XXX pentru Societatea Comercială „Cosmorom” — S.A.;

b) 72B.PXX.XXX pentru Societatea Comercială „Mobifon” — S.A.;

c) 74B.PXX.XXX pentru Societatea Comercială „Mobil Rom” — S.A.;

d) 78B.PXX.XXX pentru Societatea Comercială „Telemobil” — S.A.

(2) Numerele corespunzătoare segmentelor de numerotare 70X.XXX.XXX, 71X.XXX.XXX, 73X.XXX.XXX, 75X.XXX.XXX, 77X.XXX.XXX și 79X.XXX.XXX rămân în rezerva autorității de reglementare, destinația și alocarea acestora urmând să fie stabilite ulterior.

Art. 6. — (1) Alocările de numere pentru furnizorii de servicii de telefonie se vor face de către autoritatea de reglementare, la cerere, în funcție de ponderea pe piață, în segmente de 1.000.000 (la cifra B), de 100.000 (la cifrele BP) sau de 10.000 (la cifrele BPQ).

(2) Pentru furnizorii altor servicii de telecomunicații alocările se pot face și în tranșe mai mici.

(3) Se alocă furnizorilor existenți de servicii de telefonie fixă sau mobilă următoarele segmente de numerotare:

a) 766.XXX.XXX pentru Societatea Comercială „Cosmorom” — S.A.;

b) 721.XXX.XXX, 722.XXX.XXX și 723.XXX.XXX pentru Societatea Comercială „Mobifon” — S.A.;

c) 740.XXX.XXX, 744.XXX.XXX și 745.XXX.XXX pentru Societatea Comercială „Mobil Rom” — S.A.;

d) 788.XXX.XXX pentru Societatea Comercială „Telemobil” — S.A.;

e) 2AB.PQX.XXX pentru Societatea Națională de Telecomunicații „Romtelecom” — S.A., unde AB.PQX.XXX reprezintă numerele de 8 cifre (de forma ABPQMCDU) alocate acestora prin licență sau prin alte acte ale autorității de reglementare.

Art. 7. — După intrarea în vigoare a noului plan național de numerotare rămân neschimbate codurile de acces pentru internațional (00) și pentru numerele cu semnificație națională (0).

Art. 8. — (1) Până la intrarea în vigoare a noului plan național de numerotare numerotația pentru convorbirile care au ca număr apelat un număr din Republica Moldova va fi de forma (0)99 + numărul național semnificativ al Republicii Moldova (compus din 7 cifre).

(2) Ulterior autoritatea de reglementare va hotărî trecerea la o numerotație diferită.

Art. 9. — Numerotația pentru convorbirile internaționale care au ca număr apelat un număr din România va fi de forma +40 ZABPQMCDU.

Art. 10. — (1) Pe toată perioada tranzitorie numerele locale de telefonie fixă rămân în formatul actual, astfel:

a) BPQMCDU (7 cifre) pentru București; și

b) PQMCDU (6 cifre) pentru celelalte localități.

(2) Înainte de trecerea la noul plan național de numerotare Societatea Națională de Telecomunicații „Romtelecom” — S.A. va lua, pe cheltuială proprie, toate măsurile necesare pentru eliberarea din numerotația locală a tuturor numerelor care conțin ca prime cifre 10 și 11.

(3) Până la expirarea perioadei tranzitorii, care nu poate depăși 5 ani, Societatea Națională de Telecomunicații „Romtelecom” — S.A. va lua, pe cheltuială proprie, toate măsurile tehnice necesare pentru trecerea la planul închis de numerotare.

Art. 11. — (1) Noul plan național de numerotare intră în vigoare simultan pentru toți furnizorii, pe tot cuprinsul României, la data de 14 iunie 2002, ora 0,00.

(2) Timp de 3 luni de la intrarea în vigoare a noului plan național de numerotare vor fi rutate în paralel numerele formate în noua și în vechea structură. Un mesaj vocal va informa utilizatorul care formează un număr în vechea structură despre schimbarea de formă care s-a produs.

(3) În următoarele două luni mesajul vocal va informa utilizatorul care formează un număr în vechea structură despre schimbarea de formă care s-a produs, fără ca semnalul să mai fie rutat.

Art. 12. — Furnizorii de servicii vor lua toate măsurile necesare, pe cheltuială proprie, în vederea efectuării tuturor modificărilor tehnice cerute de introducerea noii scheme de numerotație și în vederea întreprinderii tuturor măsurilor de informare a utilizatorilor proprii, precum și a operatorilor sau furnizorilor corespondenți.

Art. 13. — În maximum 5 ani de la intrarea în vigoare a noului plan național de numerotare autoritatea de reglementare va hotărî, după consultarea furnizorilor, transformarea numerotației deschise în numerotație închisă prin eliminarea cifrei 0, numărul național semnificativ rămânând de 9 cifre.

Art. 14. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va fi pus în aplicare prin grija Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației.

Ministrul comunicațiilor și tehnologiei informației,

Dan Nica

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE, TRANSPORTURILOR ȘI LOCUINȚEI

ORDIN**pentru aprobarea Reglementării aeronautice civile române privind stabilirea servituților de aeronautică civilă și a zonelor supuse servituților de aeronautică civilă RACR — SACZ**

Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,

în temeiul prevederilor art. 4 lit. b) și f), ale art. 62 și 77 din Ordonanța Guvernului nr. 29/1997 privind Codul aerian, aprobată și modificată prin Legea nr. 130/2000, ale art. 2, 3 și ale art. 4 pct. 4.1, 4.7 și 4.9 din Regulamentul de organizare și funcționare a Autorității Aeronautice Civile Române, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 405/1993 privind înființarea Autorității Aeronautice Civile Române, precum și ale art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 3/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței,

emite următorul ordin:

Art. 1. — În scopul asigurării siguranței zborului se aprobă Reglementarea aeronautică civilă română privind stabilirea servituților de aeronautică civilă și a zonelor supuse servituților de aeronautică civilă RACR — SACZ, prezentată în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Delimitarea în teren a zonelor supuse servituților de aeronautică civilă va fi făcută de către Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței, prin Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română”,

împreună cu autoritățile administrației publice locale, în conformitate cu prevederile legale.

Art. 3. — Supravegherea respectării prevederilor prezentului ordin se va face de către Direcția generală de servicii transport aerian și aeroporturi din cadrul Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței.

Art. 4. — Pe data intrării în vigoare a prezentului ordin orice alte dispoziții contrare își încetează aplicabilitatea.

Art. 5. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,

Ion Șelaru,
secretar de statBucurești, 4 decembrie 2001.
Nr. 1.833.

*) Reglementarea va fi pusă la dispoziție celor interesați prin grija Regiei Autonome „Autoritatea Aeronautică Civilă Română”.

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

**ORDINUL Nr. 8
din 21 decembrie 2001**

În temeiul art. 8 alin. (1) și al art. 50 din Legea nr. 101/1998 privind Statutul Băncii Naționale a României, cu modificările ulterioare,

având în vedere că, potrivit prevederilor legale speciale ce guvernează activitatea Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., această instituție nu este autorizată de Banca Națională a României să efectueze tranzacții cu valută în cont propriu sau în contul clienților,

Banca Națională a României emite prezentul ordin.

Articol unic. — Perioada de valabilitate a Ordinului Băncii Naționale a României nr. 3 din 19 septembrie 2000, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 27 septembrie 2000, astfel cum a fost modificat prin Ordinul Băncii Naționale a României nr. 2 din 26 aprilie

2001, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 27 aprilie 2001, se prelungește, începând cu perioada de observare 16 decembrie—31 decembrie 2001, până la sfârșitul anului 2002.

PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE ADMINISTRAȚIE
AL BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI,
MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

P R E Ț U R I L E
publicațiilor legislative pentru anul 2002
— pe suport tradițional —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Nr. anual de apariții	Valoarea abonamentului anual — lei —	Valoarea abonamentului trimestrial — lei —			
				Trim. I	Trim. II	Trim. III	Trim. IV
1.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba română	700	5.938.400	1.484.600	1.633.060	1.796.366	1.976.003
2.	Monitorul Oficial, Partea I în limba română, numere bis	50	1.114.880	—	—	—	—
3.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba maghiară	250	4.950.400	1.237.600	1.237.600	1.237.600	1.237.600
4.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	300	7.804.160	1.951.040	1.951.040	1.951.040	1.951.040
5.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	750	1.584.128	396.032	396.032	396.032	396.032
6.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	2.100	6.691.360	1.672.840	1.672.840	1.672.840	1.672.840
7.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	6.162.000	1.540.500	1.540.500	1.540.500	1.540.500
8.	Colecția Legislația României	4	1.557.400	389.350	428.285	471.114	518.225
9.	Colecția de hotărâri ale Guvernului și alte acte normative	12	2.595.840	648.960	713.856	785.242	863.766
10.	Repertoriul actelor normative	1	390.000	—	—	—	—
11.	Decizii ale Curții Constituționale	1	292.500	—	—	—	—
12.	Ediții trilingve	12	1.560.000	—	—	—	—
13.	Ediții tematice*)		—	—	—	—	—

*) Preț individual pe apariție ce se va comunica difuzorului cu 30 de zile înainte de tipărire.

Publicațiile Regiei Autonome „Monitorul Oficial“ menționate la punctele 1–7 sunt purtătoare de T.V.A. în cotă de 19%, iar cele menționate la punctele 8–13 sunt scutite de T.V.A.

Pentru siguranța clienților, abonamentele la publicațiile Regiei Autonome „Monitorul Oficial“ se pot efectua prin următorii difuzori:

- ◆ COMPANIA NAȚIONALĂ „POȘTA ROMÂNĂ“ — S.A. — prin oficiile sale poștale
- ◆ RODIPET — S.A. — prin toate filialele
- ◆ INTERPRESS SPORT — S.R.L. — București, str. Hristo Botev nr. 6
(telefon/fax: 313.85.07; 313.85.08; 313.85.09)
- ◆ PRESS EXPRES — S.R.L. — Otopeni, str. Flori de Câmp nr. 9
(telefon/fax: 772.66.87; 095.133.712)
- ◆ M.T. PRESS IMPEX — S.R.L. — București, bd. Basarabia nr. 256
(telefon/fax: 255.48.15; 255.48.16)
- ◆ G & F PRESS DISTRIBUTION — S.R.L. — București, Șos. Alexandriei nr. 76, bl. PC 8, sc. 1, et. 5, ap. 22
(telefon/fax: 420.99.71)
- ◆ ZIRKON MEDIA — S.R.L. — București, bd. Nicolae Grigorescu nr. 29A, bl. N22, ap. 38
(telefon/fax: 340.31.09)
- ◆ CURIER PRESS — S.R.L. — Brașov, str. Traian Grozăvescu nr. 7
(telefon/fax: 068/47.05.96)
- ◆ MIMPEX — S.R.L. — Hunedoara, str. Ion Creangă nr. 2, bl. 2, ap. 1
(telefon/fax: 054/71.92.43)
- ◆ CALLIOPE — S.R.L. — Ploiești, str. Candiano Popescu nr. 36
(telefon/fax: 044/11.40.52, 044/11.48.01)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro